

Nummer 17

1. September 1918

67. Aargang

Barns Stilling efter Døden og ved Opstandelsen.

Tale af Præsident Joseph F. Smith
i Salt Lake Tempel i Februar 1918.
(Oversat fra »Imp. Era« ved »Bifuben«.)

Jeg ønsker at fremhæve Sandheden af de Ord, Præsident Penrose lige har udtalt i sine Bemærkninger, idet han sagde: „Naar vi mener at have opdaget Uvildfomheder, Fejl og Svagheder hos vore Brødre og Søstre og Medmennesker, Fejl, der maaske kun eksisterer i vor egen Indbildning, bør vi gaa til de Personer, som er Genstand for vor Uvillie og Mistænktheden, og tilkendegive for dem vore Tanker og Følelser, med Ønsket om at hjælpe dem til at overvinde deres Svagheder. Dersom vi er deres sande Venner, vil vort Venstabe, der er i Slægt med Kærligheden, vise sig deri, at vi udøver Barmhjertighed overfor dem og taler til dem selv desangaaende, i Stedet for at udhøjere deres Daarligheder vidt og bredt til Venner og Naboer. Præsident Grant har saa smukt fremsat denne Tanke for os.

Vi trænger alle til at være i Besiddelse af stor Kærlighed, for det første en dyb og inderlig Kærlighed til vor himmelske Fader, som er alt det godes Giver, en Kærlighed, der gennemtrænger vore Sjæle, vore Tanker, vort Hjerte og Sind, saaledes at vi, om Herren forlangte det, frivilligt vilde ofre vort Liv saa vel som vor Tid, Evner og Midler i denne Verden i den levende Guds Tjeneste, som giver os alt, hvad vi har. Om vi blot kunde have denne Kærlighed i vore Hjerter i en saadan Grad, at vi elsker Gud mere end Forretning, mere end Penge, mere end verdslige Fornøjelser, at vi vilde finde større Glæde og Tilfredshed i at tjene og elske Gud end i nogen anden Ting i Verden, da vilde vi ogsaa være i Stand til at gaa til vor Næste, til

vore Naboer og Venner, naar vi mener, de har gjort noget, som ikke er ganske rigtigt, naar vi mener, de burde irettesættes, og at det er vor Pligt at irettesætte dem — da kunde vi gaa til dem og hjælpe dem at rette deres Fejl og Svagheder, og gøre det i Kærlighedens og Venfkabets Aand. Dette er de Sidste-Dages Helliges Pligt.

Tænk paa de Trængsler, som vor Herre og Mester gif igennem, paa alle de Ydmygelser, som han maatte taale. Han blev spyttet paa, haanet, foragtet, kronet med Torne, korsfæstet. Hans Barmhjertighedsgerninger og den Kraft til at helbrede og frelse, til at velsigne, som Guds Søn lagde for Dagen, medens han var i Verden, denne Kraft blev af dem, som saa og hørte disse Ting, tilskrevet Velselibud, de onde Manders Fyrste, eller Djævelen, i Stedet for at give Æren til Gud og til vor Frelser, der elskede den faldne Menneskehed saa meget, at han gav sit eget Liv for deres Frelse og Forløsning. Hvorfor har han vore Betyrninger? For at lære alle vore Lidelser at kende. Han gennemgik alle de Forfølgelser, som de Hellige har udstaaet, og maatte taale deres Had og Ondskab, som ikke kendte Sandheden, og derfor har han Medlidenhed med alle, som lider for Sandhedens Skyld.

Jeg kommer til at tænke paa nogle Ord af en mine gode Brødre, som søgte at trøste mig, da min Søn blev kaldet bort ved Døden. Han sagde, at han haabede, Herren vilde saaledes røre ved min Sjæl, at jeg vilde blive i Stand til at udøve Kærlighed, Barmhjertighed og Medfølelse for andre. Jeg var naturligvis taknemmelig for Formaning; thi jeg antager, den var nødvendig; men den førte uvilkaarligt mine Tanker ind i en bestemt Retning. Jeg burde sandelig have Medlidenhed med andre, som har Lidelser og Prøver. Jeg mistede min Fader, da jeg kun var Barn; jeg mistede min Moder, den ædleste Sjæl, der nogenfinde har levet, da jeg var en lille Dreng; jeg har begravet en Hustru, der var den mest elselige Kvinde, som det kan falde i Mennefters Lod at omgaas, og jeg har begravet mange af de Børn, som Herren i sin Kærlighed har givet mig. Og det har forekommet mig, som de højest begavede af disse kære Børn har været de første, som blev kaldt til Hvile.

Jeg har tilvisse været dybt rørt og ydmyget ved disse Ting og andre prøvende Ting, saasom kære Slægtninges og Venners Død, ved deres Død, som jeg elskede af hele min Sjæl, Mænd som Præsident Young, Heber C. Kimball, Willard Richards, George W. Smith, Franklin D. Richards og mange andre, som er gaaet hinsides, og hvem jeg elskede, som jeg elskede min Fader, paa Grund af deres Ridkærlighed og Kærlighed til Evangeliet og Guds Værk. Disse Mænd haaber jeg at møde, naar jeg forlader dette Jordeliv, thi jeg agter med al den Styrke, jeg er i Besiddelse af, at følge i det Fodspor, hvor de har vandret, og følge den Bane, de fulgte, saa at jeg kan være værdig til at blive forenet med dem.

Bed at nævne Navnene paa visse Brødre, ønsker jeg ikke, at nogen skal tænke, at jeg tilfidsætter andre. Jeg var meget nær forbunden i den evangeliske Gerning med Præsidenterne John Taylor og Willford Woodruff, samt med George D. Cannon og andre. Jeg kendte disse

Mænd nøje, og jeg elskede dem inderlig, fordi de elskede Sandheden. De elskede Profeten Joseph Smith, og de elskede min Fader. De elskede Jesus Kristus, Herren og Messiasen, som gav sit Liv for at frelse Menneskene. Jeg elskede dem, da de levede, og jeg elsker dem nu.

Venskab er født af Kærlighed. Det er mit Raad, at vi lærer at elske hverandre, da vil Venskabet blive sandt og ægte. Det er blevet sagt, at „vi kan give uden at elske, men vi kan ikke elske uden at give“. Derfor bør vi stræbe at elske hverandre og som Sidste-Dages Hellige gøre hverandre alt det gode, der staar i vor Magt. Vi burde opholde og støtte hverandre, ikke ødelægge eller rive ned, ikke dvæle ved vore Naboers eller Brødres Svagheder, eller se for meget paa Menneskenes Usuldkommenheder; men derimod, hvis vi kan se noget godt, lad os holde det frem og om muligt puste det op til en levende Flamme, der vil give Lys og Liv, Energi og Opmuntring til alle dem, som ser den, og i Særdeleshed til dem, der vandrer i Bilsfarelse og Mørke, at de maa komme frem i Lyset.

Jeg elsker dette Evangelium; det er Sandhed, og jeg takker Gud, at han i mit Hjerte har nedlagt Kærlighed til Sandheden og Afsky for det, som ikke er sandt. Jeg takker Herren, at han har gjort det muligt for mig at elske det gode i Stedet for Belyst og Synd, og jeg takker min Fader i Himlen, at jeg gennem alle min Barndoms og Ungdoms Omstiftelser og gennem hele mit Liv lige til denne Stund kan se alle dem, som jeg har været sammen med, frimodigt ind i Sjælene; thi de veed, at jeg aldrig har gjort dem noget ondt. Jeg har aldrig bedraget, skadet eller saaret mine Medmennesker, hverken Mand, Kvinde eller Barn. Jeg takker Herren for dette. Jeg tager ikke Vren derfor. Herren har hjulpet mig, ellers kunde jeg ikke være kommen igennem Livet, som jeg har.

Herren tillod mig i min Ungdom, 15 Aar gl., at modtage de hellige Ordinanncer i hans Hus, hvor de Pagter, jeg havde gjort, blev uudsletteligt indprentede paa min Sjæl. De blev stemplede paa mit Sind og mit Hjerte, saaledes at jeg, da jeg som Dreng kom ud i Verden med dens Fristelser og Farer, var i Stand til at modsiaa dem, saa vel som enhver anden trofast ung Mand, som jeg var forenet med. Herren hjalp os unge Mænd, holdt sin Haand over os og beskyttede os imod Fristelserne, som omgav os.

Jeg takker Herren for disse Ting. Jeg giver ikke mig selv Vren derfor. Herren være takket; han tilkommer Vren; han har bevaret mig fra at begaa i det mindste de grovere Synder indtil denne Stund. Vil nogen nu sige, at det at tale saaledes er Selbrod. Jeg roser ikke mig selv, jeg har ikke fortjent nogen Ros. Jeg priser og takker Herren, thi hans er Vren. Lad os have denne Følelse og lad os lære vore Børn at have den. Dette er noget, som jeg har forsøgt at indpode i mine Børn; og jeg veed, hvor taknemmelig jeg er for, at Herren har velsignet dem og ledet dem frem paa den rette Vej, til at elske Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, til at elske Sandhed, Dyd og Ret, med Oustet om at være tro til det sidste, Mændene til at være tro mod deres Hustruer og Børn, og Hustruerne til at være tro mod de-

res Mænd og Børn. Jeg har været storlig velsignet af Herren gennem mine Børns gode Opførelse, deres Kærlighed og oprigtige Levnet. En af de ædleste Kvinder i denne Verden, efter min Mening, var min Datter, som pludselig blev kaldt bort fra fem smaa Børn og forlod os ligesom hendes Broder Hyrum. Ingen kunde være bedre og renere, end hun var. Ingen kunde være en bedre Moder og mere trofast Hustru, end min Datter var. Da blev en anden elskelig Datter kaldet bort, efterladende sin Mand og et lille Barn. Hun var ren og god. Hvor jeg har været velsignet gennem disse Børn, og hvor lykkelig jeg skal være over at møde dem paa den anden Side! Jeg haaber, at jeg maa være i Stand til at holde mig ren og ubesmittet af Verden, saa at jeg kan være værdig til at møde dem, naar jeg gaar bort, tilligemed alle de smaa, der er blevne tagne bort i deres Ukyndighed.

Vore Børns Aander var udødelige, før de kom til os, og efter deres legemlige Død er deres Aander, som de var, før de blev fødte. De er i Størrelse og Udseende som, hvis de havde levet i Rødet, til de blev voksne, eller til deres kedelige Legemer havde udviklet sig til deres Aands fulde Størrelse. Dersom Forældre ser et af deres Børn, som forlængst er hensovet, da vil det maasse vise sig for dem i den Form, som de lettest vil kunne genkende — i samme Skikkelse, som da det døde; men hvis det kommer til dem som en Budsbringer af vigtige Sandheder, vil det maasse komme paa samme Maade, som Biskop Hunters Søn, der døde som Barn; han kom til ham i en fuldvoksen Mands Størrelse og aabenbarede sig for sin Fader, sigende: „Jeg er din Søn.“

Biskop Hunter forstod ikke dette. Han gik til min Fader og sagde: „Hyrum, hvad kan det betyde? Jeg begravede min Søn, da han kun var en lille Dreng, men han kom til mig som en fuldvoksen Mand, en smuk og statelig ung Mand, og han kaldte sig for min Søn. Hvad kan det betyde?“

Min Fader (Patriarken Hyrum Smith) fortalte ham, at Jesu Kristi Aand var fuldvoksen, før han blev født til Verden; og saaledes var vore Børn fuldvoksne og i Besiddelse af deres fulde Størrelse, inden de traadte ind i denne Tilværelse, den samme Størrelse, som de vil besidde efter Jordelivets Ophør, og som de ogsaa vil have efter Opstandelsen, naar de har fuldendt deres Mission.

Joseph Smith fremsatte den Lærdom, at det spæde Barn, som blev lagt ned i Graven, vilde komme frem i Opstandelsen som et Barn; og, pegende paa Moderen, der stod ved sit livløse Barns Baare, sagde han: „De vil have den Glæde, den Fryd og Tilfredsstillelse at opfostre dette Barn efter dets Opstandelse, indtil det naar dets Aands fulde Størrelse.“ Der finder atter Vækst og Udvikling Sted efter Opstandelsen fra de døde. Jeg elsker denne Sandhed. Den indeholder en Verden af Lykke, Glæde og Fortrøstning for min Sjæl. Takket være Herren, at han har aabenbaret disse Sandheder til os.

I 1854 havde jeg en Samtale med min Tante, min Onkel Don Carlos Smiths Hustru, som var Moder til den lille Pige, Profeten Joseph Smith hentydede til, da han sagde til Moderen, at hun efter Opstandelsen skulde have den Glæde at se sit Barn vokse op, til det

naaede sin fulde Størrelse, og at det vilde blive en langt større Glæde for hende, end det var muligt for hende at have her paa Jorden, fordi hun vilde være fri for alle Jordelivets Sorger, Bekymringer og Skrøbeligheder, og hendes Evner og Kundskaber vilde være større end her i Livet. Hun fortalte mig de nærmere Omstændigheder vedrørende denne Begivenhed og bar Vidnesbyrd om, at dette var, hvad Profeten Joseph Smith havde sagt, da han talte ved hendes Datters Begravelse. Dette Vidnesbyrd fyldte mig med stor Glæde. Jeg havde læst Profetens Tale ved King Følletts Baare, saaledes som den først blev publiceret; men jeg kunde ikke tro og har aldrig troet, at hans Ord var rigtigt nedskrevne, eller at han skulde have sagt, at de, som dø i deres Barndom, vilde vedblive at være smaa Børn efter Opstandelsen. Det havde aldrig et eneste Øjeblik faldet mig ind, at noget saadant kunde være Tilfældet. Jeg brød mig imidlertid ikke om at nævne noget derom; thi jeg vidste, hvor stærke Meninger nogle Mennekter havde med Hensyn til, at smaa Børn efter Opstandelsen for evigt og altid vedblev at være smaa Børn. Jeg troede ikke paa det, og dette Vidnesbyrd af min Tante var for mig en usigelig Trøst, fordi jeg kunde tro, at det var sandt.

Jeg talte en Dag med min ældste Søsters Mand, Lorin Walker. I Samtalens Løb nævnte han tilfældigt, at han var tilstede ved min Rufines Begravelse, og at han havde hørt Profeten Joseph Smith udtale de Ord, som Tante Agnes havde meddelt mig.

„Lorin, hvad var det, Profeten sagde?“ spurgte jeg, og han gentog saa meget, som han kunde huske af, hvad Profeten Joseph Smith havde sagt med Hensyn til smaa Børn. Legemet nedlægges i Jorden, men Aanden gaar tilbage til Gud, som gav den. Senere i Opstandelsen vil Aand og Legeme blive genforenet; Legemet vil vokse og udvikles, til det naar Aandens fulde Størrelse, og den opstandne Sjæl vil da gaa fremad til Fuldkommenhed.

Saaledes fik jeg to Vidners Udtalelser, som begge havde hørt denne Barndom fremfat af Profeten, og det styrkede mig i min Tro; men selv da havde jeg den Følelse, at jeg, som kun var en Dreng, gjorde bedst i ikke at sige noget om dette Princip. Jeg hentydede dertil ved enkelte Bejliigheder, men jeg var meget forfigtig.

Omsider traf det sig, at jeg havde en Samtale med Søster Isabella Horne. Hun begyndte at fortælle mig om hendes Tilstedeværelse ved den Begravelse, jeg her har hentydet til, da Joseph talte om de smaa Børns Død, deres Opstandelse som smaa Børn, og den Glæde, Lyksalighed og Fryd, som Moderen vilde erfare ved i Opstandelsen at modtage sine smaa Børn igen og opfostre dem under deres Bæfst og Udvikling til Aandens fulde Størrelse. „Ja“, sagde Søster Isabella Horne. „Jeg hørte Joseph Smith sagde dette. Jeg overværede denne Begravelse.“

Da sagde jeg til hende: „Hvorfor har De ikke omtalt dette før? Hvor kan det være, at De har holdt dette hos Dem selv i alle disse Aar? Hvorfor har De ikke gjort Folket bekendt med disse Udtalelser af Profeten?“

Hun svarede: „Jeg vidste ikke, om det var min Pligt at gøre det eller ej, eller om det vilde være rigtigt.“

„Hvem var ellers tilstede?“ spurgte jeg.

„Min Mand var der ogsaa.“

„Huffer han det?“

„Ja, han huffer det.“

„Godt, vil De og Broder Horne give mig en skriftlig Erklæring, indeholdende disse Kendsgerninger, og lade dem beedige?“

„Det vil vi med Glæde,“ svarede hun.

Jeg har saaledes Broder og Søster Hornes skriftlige Vidnesbyrd i Tilslutning til min Tantes og min Svogers Vidnesbyrd med Hensyn til Profeten Joseph Smiths Bemærkninger ved denne Begravelse.

Den første Mand, jeg nogenstinde hørte omtale det offentligt, var Franklin D. Richards, hvilket skete kort Tid efter; og da han sagde det, fyldtes mit Hjerte med Glæde, og jeg tænkte: Sandheden er kommen frem, Sandheden vil bestaa. Den er mægtig, og den vil leve; thi der er ingen Magt, som kan underkue den. Præsidenterne Woodruff og Cannon anerkendte Lærdommen, og siden den Tid har jeg forkyndt den.

Herren velsigne Eder, Brødre og Søstre. Dersom nogen af Eder har noget at udsætte paa mig, kom da til mig selv og sig mig det. Dersom I finder, at jeg ikke netop er ydmyg nok og villig til at blive rettet og høje mig for det, som er godt og sandt, da kan I regne mig som een, der ikke lever efter sine egne Lærefætninger; thi jeg tror paa disse Lærdomme. Dersom jeg havde noget imod nogen af Eder, som jeg mente, det var Umagen værd at sige noget til Eder om, og som muligvis kunde hjælpe Eder til at rette en Fejl, da vilde jeg gaa til Eder selv og hjælpe Eder at rette den.

Det er en god Regel for os at følge: ikke at forsøge paa at fremsætte nye Lærdomme eller nye og højere Ideer med Hensyn til Principer og Lærdomme, som antages at tilhøre Jesu Kristi Evangelium, uden først at veje dem forsigtigt og prøve dem i Henhold til vor Kundskab og Erfaring. Der er saa mange vigtige Sandheder aabenbarede til os gennem Evangeliet, som er nødvendige for os, at det er den højeste Daarskab for os at forsøge paa at forstaa mere, end hvad der er aabenbaret, saa længe vi ikke har forstaaet eller gjort os bekendt med de Sandheder, vi allerede har. Der er en Mængde Ting indensfor vor Rækkevidde, som vi endnu ikke er tilstrækkelig bekendt med.

Jeg tilstaar, at det er svært for mig at elste mine Fjender — Fjenderne af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige — saaledes som jeg elster mine Venner. Det er en svær Opgave for mig at gøre dette tilfulde, og dog rører Herrens Aand ved mig og blødgør min Sjæl i en saadan Grad, at jeg kan sige: Jeg overlader Dommen i Herrens Haand. Han er Dommeren og vil betale hver efter sine Gerninger. Naar jeg kan have den Aand, da siger jeg til mig selv: Hvad har jeg med store Forbrydere at staffe? Hvad har jeg at gøre med dem, der dræbte Guds Søn? Hvad Ret har jeg til at dømme, til at udtale Ros eller Dadel? Hvad har jeg at gøre med dem, som har ihjelslaaet Profeterne, som har dræbt Uldsterne i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages

Hellige, og som har udspremt alle Slags falske Bestyldninger imod Guds Folk? Hvad har jeg med dem at gøre? Intet. De er i Herrens Haand. „Hævnen er min, siger Herren, jeg vil betale.“ Lad derfor Herren hævne, hvor Hævn tiltrænges, og lad ikke mig dømme mine Medmennesker. Dette er mine Følelser.

Gud velsigne Eder, Brødre og Søstre, og hjælpe os alle til at vandre i de gode, ædle og trofaste Mænds og Kvinders Fodspor, som er gaaet forud, saaledes at, hvor de er, vi ogsaa engang maa komme og nyde den himmelske Herlighed og modtage den Belønning, som Gud har beredt for de trofaste i sit celestiale Rige, dette er min Bøn i Jesu Kristi Navn. Amen.

Tankeklarhed.

Hvis et Menneske paa Filosofiens eller Videnskabernes Omraade ikke tænker klart, er det umuligt, at det kan komme til sande Resultater. Det selvsamme Forhold gør sig gældende paa det religiøse Omraade. Det var som Følge af, at Joseph Smith som fjorten Aars Dreng tænkte klart, at han kunde forstaa, at kun eet Kirkesamfund kunde være Kristi sande Kirke; og paa Grund af, at han tænkte klart og hans Ønske var at tjene Herren, henvendte han sig til ham i ydmyg Bøn for at komme til en Forstaaelse af, hvad Saliggørelsens Lærdomme var. Hans Bøn blev herlig besvaret, og han blev udvalgt af Gud til at blive disses sidste Verdenstidens store Profet.

Hvis alle Mennesker vilde følge Profeten Joseph Smiths Eksempel, tænke klart og handle i Overensstemmelse med deres Overbevisning, og vælge at tjene Herren, som han gjorde, da vilde de blive delagtiggjorte i den samme guddommelige Kundskab som han. Da vilde de blive bekendte med Evangeliets sande Principer, som er aabenbarede til Joseph Smith og Guds Tjenere i vore Dage, og da vilde de komme til en bedre og dybere Forstaaelse af Bibelens Lærdomme og blive delagtiggjorte i Evangeliets Velsignelser sammen med Herrens Hellige i disses de sidste Dage.

Apostelen Paulus siger: „Den som dømmer, før han undersøger, er ikke viis“, og ingen kan undersøge, som ikke kan se klart i aandelig Betydning, og tænke klart. Dernæst kan ingen blive delagtiggjort i Evangeliets Gaver, som ikke, efter at være kommen til Sandheds erkendelse, følger sin Overbevisning. De, som er begavede med en god Forstand, saa de kan tænke klart, har modtaget en herlig Fødselsdagsgave af Herren, thi ved at bruge deres Forstand og handle i Overensstemmelse med deres Dømmekraft vil de ikke alene kunne forstaa de almindelige timelige Ting, men tillige lære at kende Jesu Kristi vor Forlørsers Evangeliums saliggørende Principer.

Niels F. Green.

— En Bagvassers Ord lyder ofte som Skæmt, men de saarer som en Pil.

Ombvendelsens Evangelium.

Vi læser i Mathæus Evangelium:

„Men i de samme Dage fremstod Døberen Johannes, som prædikede i Judæas Øst og sagde: Ombvender Eder, thi Himmeriges Rige er kommen nær.“ (Math. 3 : 1, 2.) Det var det magtige Raab, som Johannes fremkom med til Folket i hine Dage, da han som Forløber for Jesus Kristus tilbød det fressende Budskab til Menneffene. Efter at Jesus for at „indkomme af Retfærdighed“ var bleven døbt af Johannes, og efter han var bleven fristet af Djævelen, fremkom han med den samme Proklamation; thi det hedder:

„Fra den Tid begyndte Jesus at prædike og at sige: Ombvender Eder, thi Himmeriges Rige er kommen nær.“ (Math. 4 : 17.)

Efter at Jesus Kristus saaledes selv havde vist Eksemplet, og medens han vandrede ved den galilæiske Sø, kaldte han paa visse Fiskermænd, der straks forlod deres Garn og fulgte ham i Evangeliets Tjeneste, idet han bestiftede dem til at være Menneffe-Fiskere. Tillige med Jesus gif de omkring i det ganste Galilæa, lærte i Synagogerne og prædikede Guds Riges Evangelium, indbefattende Befalinger til alle om at ombvende sig fra Synd og fra Troen paa falske Lærdomme. Ligesom Johannes døbte de angergivne og ydmyge i Jordans Flod, ved Enon og andre Steder, hvor der var meget Vand, saaledes døbte ogsaa Jesus de, som troede Evangeliet og ombvendte sig fra Synd, thi vi læser i Johannes Evangelium følgende: „Og de kom til Johannes og sagde til ham: Mester! den, som var hos Dig paa hin Side Jordan, hvilken Du gav Vidnesbyrd, se, han døber, og alle kommer til ham.“ (3. Kap. 26. V.); og i det fjerde Kapitels første Vers læser vi, at „Jesus vandt flere Disciple og døbte flere end Johannes.“

Disciplene fortsatte deres Virksomhed ifølge den Kaldelse og Bestiftelse, de havde modtaget af Mesteren selv, og efter Kristi Død og Opstandelse, da han ved en vis Lejlighed talte med nogle af Disciplene, sagde han til dem: „Saaledes er der skrevet, at Kristus skulde lide og opstaa paa den tredie Dag, og at der i hans Navn skal prædikes Ombvendelse og Syndernes Forladelse for alle Folkeslag, begyndende fra Jerusalem.“ (Luk. 24 : 46.)

Der er her tre vigtige Ting, som man bør lægge Mærke til, for det første, at Evangeliet skulde forkyndes i Kristi Navn. For det andet, at Evangeliet fordrer, at Menneffene maa ombvende sig for at være værdige til at blive døbte og erholde Syndernes Forladelse, og for det tredie, at Evangeliet gælder for alle og skal forkyndes for alle Menneffer. Jesu Kristi Navn er saaledes det eneste Navn under Himmelen, ved hvilket Menneffene kan erholde Syndernes Tilgivelse ved Begravelsens Daab i Vand, samt modtage den Helligaand og alle lovede Velsignelser. Kristi Navn er det eneste Navn, ved hvilket vi kan nærme os til vor himmelske Fader. Det er ene ved hans Navn, at Menneffene kan blive delagtiggjorte i Guds Riges Velsignelser, og at de onde

Magter maa vige. Evangeliet forkyndes i vor Frelser's Navn, og alle Evangeliets Ordinaner bliver af Guds bemyndigede Tjenere udførte i hans Navn.

Efter Kristi Opstandelse og Himmelfart blev Omvendelsens Evangelium atter prædikeret, og særlig fra Pinsefestens Dag i Jerusalem, da Apostlene der forkyndte angaaende Jesus Kristus og hans Opstandelse fra de døde; og ved denne Lejlighed besvarede Apostelen Peter et meget vigtigt Spørgsmaal, som angik, hvorledes Frelse kunde erholdes. Vi læser:

„Men Peter sagde til dem: Omvendet I eder, og hver af I eder laeder sig døbe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse; og I skulle faa den Helligaands Gave. Thi I eder og I eders Børn hører Forjættelsen til, og alle dem, som ere langt borte, hvilke som helst Herren vor Gud vil kalde dertil.“ (Ap. Gj. 2 : 38, 39.)

Vi spørger: Kan noget Skriftsprog være mere tydeligt og let at fatte end dette? Omvendelsen, Daaben og Forjættelsen om den Helligaand gjaldt altsaa ikke alene den forsamlede Mængde paa hin Dag, men gjaldt ogsaa deres Børn samt endnu usødte Generationer, ja, saa mange, som Gud i Fremtiden vilde kalde paa ved Evangeliets Ord, Søderne saa vel som Hedningerne. Apostelen Paulus taler til de Hellige i alle Lande, naar han siger:

„I ere jo alle Guds Børn formedelst Troen i Kristus Jesus. Thi I, saa mange, som ere døbt til Kristus, have iført Kristus. Her er ikke Mand eller Kvinde; thi I ere alle lige i Kristus Jesus.“ (Gal. 3 : 26—28.)

Omvendelsens Evangelium blev alle forkyndt i hine Dage, og herom har Paulus skrevet videre til Galater-Menigheden, og han bærer Vidnesbyrd om, at der kun er eet sandt Evangelium i følgende Ord:

„Men selv om vi eller en Engel fra Himmelen prædiker I eder Evangeliet anderledes, end vi have prædikeret I eder det, han være en Forbandelse.“ (Gal. 1 : 8.)

Evangeliet, som de Sidste-Dages Hellige har annammet, og som vi underviser Menneffene i, er Kristi sande Evangelium, og er derfor Omvendelsens Evangelium, idet Herren fordrer af os, at vi skal omvende os fra alle vore Synder. Vor Være er i alle Henseender i fuld Overensstemmelse med, hvad vi finder Beretning om i det nye Testamente. Men der kan spørges: Er det nogen videre Nødvendighed, at Omvendelsens Evangelium skal blive prædikeret til Menneffene i vore Dage, da Menneffene jo i Almindelighed paaستاar at tro paa Kristus og paa hans Evangelium? Om nogen har nogen Tvivl i denne Retning, da oplad Sjælene og se, hvad der foregaar i de forskellige Lande i Verden i Dag; betragt fremdeles den Ugudelighed og Uædelighed, der gør sig gældende paa forskillig Maade i vor Hjemstav, og enhver vil snart komme til Forstaaelse af, at det er af største Vigtighed, at Kristi Evangeliums sande Principer bliver forkyndt for Menneffene, og at Menneffene paa det alvorligste formanet til Omvendelse og til at

søge Redning ved Jesus Kristus. Læs de ti Guds Bud; overvej dem nøje, og om der findes eet af disse Bud, som ikke bliver overtraadt i vore Dage vil det være af stor Interesse at vide, hvilket af Budene det er. Der kan spørges: Blicher alle Herrens Bud overholdt og efterlevet af dem, der tilhører de Sidste-Dages Helliges Menighed; Hertil maa vi med Bedrøvelse svare nej. Der findes desto værre dem, som giver efter for Synden og dens Tillokkelser, og som der staar skrevet: „Det er sket saadanne efter det sande Ordsprog: Hunden vender sig igen til sit eget Spy, og Soen, som var toet, til den skidne Søle.“ Det er saadanne, som ikke tilfulde ombvender sig, der overtræder Guds Bud og nedsjøler sig efter at være rensede i Daabens Bad. Det er saadanne, om hvilke vi læser i Juda Brev, at de er Skampletter i Menigheden.

Derfor Omvendelsens Evangelium, som nu atter bliver forkyndt til Menneskene af dertil bemyndigede Mænd, blev adlydt og efterlevet i den rette Aand og Mening, vilde den nu lidende Verden snart faa et forfælligt Udseende. Al Avind, Mord, Drukenskab, Fraabseri, Hor, Skørlevnet, Urenhed og Aierlighed vilde da ophøre. Afgudsdyrkelse, Trolddom, Fjendskab, Riv, Rid, Brede, Trætte og Ivedragt vilde da ikke længere finde Sted; men derimod vil Aandens Frugt, der viser sig i „Kærlighed, Glæde, Fred, Langmodighed, Mildhed, Godhed, Trofasthed, Sagtmodighed og Afholdenhed“, findes iblandt Menneskene. Menneskenes Omvendelse vil tillige bevirke Fred blandt Dyrene; og snart vil Lammet gaa ufstadt blandt Ulven, og Bardenen ligge hos Riddet; Kalven, Løven og Fedekvæget vil være sammen, og som Profeten Esaias siger: „en liden Dreng skal drive dem.“ Det, som er sagt ved Profeten Joel vedrørende de sidste Dages Begivenheder, vil da gaa i Opfyldelse, og „Guds Aand vil være udgydt over alt Kød“. De himmelske Hærskarer vil da istemme Sangen, der lød over Judæa Sletter fordom, da Englene sang: „Være være Gud i det høje! Fred paa Jorden! og i Menneskene en Velbehagelighed!“

For at Menneskene kan blive værdige til at faa Lod og Del i alle disse mange herlige Betsignelser, bliver Omvendelsens Evangelium fra det høje nu atter forkyndt til „alle Slægter og Stammer og Tongemaal og Folk“ af Herrens udsendte Tjenere.

Hans J. Christiansen.

Efteraarskonferencerne i Norge.

vil blive afholdt som følger:

- i Trondhjem den 28., 29. og 30. Septbr.,
- „ Kristiania. den 5., 6. og 7. Oktbr.,
- „ Bergen . . den 12., 13. og 14. —

Konferencerne i Danmark vil blive bekendtgjorte senere.

Hans J. Christiansen,
Missionspræsident.

Agte Betragtninger vedrørende Jesu Kristi Evangelium.

Af Dr. James E. Talmage, Medlem af de tolv Apostles Rvorum.

Det engelske Ord for „Evangelium“ er gospel, der er en Sammendragning af de angelsaksiske Ord God og spel, der betegner glædelige guddommelige Tidender. I teologisk Betydning og tillige efter almindelig Sprogbrug betegner Ordet „Evangelium“ Glædesbudskabet vedrørende Menneskenes Frelse, muliggjort ved Jesu Kristi Forsoningsdød.

Ordet „Evangelium“ findes ikke i det gamle Testament, der sædvanligvis bliver betragtet som indeholdende de vigtigste historiske Be-retninger vedrørende de semitiske Folk, og i snæver Forstand de israe-litiske Slægter og Guds Handlemaade med Israelliterne gennem Administra-tionen af Mose-Lovens Bestemmelser. Den bestemte Forskel mellem denne Løvs Bestemmelser og Jesu Kristi Evangelium som Frihedens Lov gi-ver sig paa en slaaende Maade tilkende ved Grupperingen af Bibelens Bøger som det gamle og det nye Testament. Saavel Kristus som hans forduis Apostle fremhævede Evangeliets Fortrin overfor Mose-Loven, idet Evangeliet var Fuldkommengørelsens Lov. Apostelen Paulus sam-menlignede Mose-Loven med en „Skolemester“, der var bestemt til at belære og opdrage Menneskene og forberede dem til at modtage Evan-geliet og dets herlige Naadegaver. (Se Gal. 3 : 23—29.) De forfælske Udtalelser i Skriften vedrørende Mose-Lovens Særstilling til Evangeliet har ledt mange til den fejlagtige Anskuelse, at Evangeliets Principer aldrig havde været tilkendegivet for Menneskene før Kristi kødelige Fødsel. Dette siges der imidlertid ikke i Pauli Udtalelser eller i nogen af de Udtalelser, der vedrører Mose-Lovens Forhold til Evangeliet.

Evangeliet, der ikke alene mener Evangeliets aabenbarede Lær-domme, men ogsaa indbefatter Præstedømmets Fuldmagt til at admini-strere Evangeliets hellige Ordinanncer, var prædiktet til de første Menneskeslægter, der levede paa Jorden, hvilke var belærte om at tro paa Kristus, eller Messias, som den, der af Gud var udvalgt og ordineret i Forudtilværelsen til at fødes her paa Jorden for at frelse Menneskeslægten. I Forbindelse dermed var Menneskene belærte om Nødvendigheden af, at de ombendte sig fra Synd. For det tredie var Menneskene belærte om Nødvendigheden af, at de blev døbt med Begravelsens Daab i Vand til Syndernes Forladelse, og, for det fjerde, Nødvendigheden af, at de, efter at være delagtiggjorte i Vanddaaben, blev delagtiggjorte i den Helligaand, og saaledes blive fødte paa ny „af Vand og Aand“. Disse fire Principer udgør Evangeliets Grundprin-ciper eller første Principer. Disse Principers Betydning var forkyndt for Adam, og han var delagtiggjort i saa vel Vanddaaben som Daab med den Helligaand, og Adam, Menneskeslægtens Fader, forkyndte for sine Børn og Efterkommere disse evangeliske Principer. I en Aabenbaring til Moses er følgende sagt angaaende Adam, i Forbindelse med en Be-retning om Syndefaldet og dets Følger:

„Og efter mange Dage aabenbarede en Herrens Engel sig for Adam og sagde: Hvorfor ofrer Du Offer til Herren? Og Adam sagde

til ham: Jeg veed det ikke, kun, at Herren befalede mig det. Da talede Englen og sagde: Dette er et Forbillede paa Dsringen af Faderens enbaarne, som er fuld af Naade og Sandhed. Derfor skal Du gøre alt, hvad Du gør, i Sønnens Navn, og Du skal omvende Dig og paatalde Gud i Sønnens Navn evindeligt.

Og paa den Dag faldt den Helligaand, som bærer Vidnesbyrd om Faderen og Sønnen, paa Adam, sigende (bærende Vidnesbyrd fra Sønnen): Jeg er Faderens enbaarne fra Begyndelsen, fra nu af og for evigt; og ligesom Du er falden og kan vorde forløst, saa kan og hele Menneflægten, ja, saa mange, som vilde." („Den kostelige Perle"; Moses Bog 5 : 6—9.)

Efter som Ugudeligheden tiltog blandt Menneflene, uagtet Guds Ord løb iblandt dem, kom de under stor Fordømmelse. Vi læser:

„Og Gud forbandede Jorden med en svar Forhandelse og brededes over de ugudelige, ja over alle Menneflenes Sønnen, som han havde skabt; thi de vilde ikke lytte til hans Røst, ej heller tro paa hans enbaarne Søn, ja ham, som han erklærede skulde komme i Tidens Midte, og var beredt før Jordens Dannelse.

Og saaledes begyndte Evangeliet at blive prædikeret fra Begyndelsen; thi det blev forkyndt af hellige Engle, som udsendtes fra Guds Afsyn, ved hans egen Røst og ved den Helligaands Gave." (Moses Bog 5 : 56—58.)

Profeten Enoks Vidnesbyrd løb:

„Men Gud har forkyndt vore Forfædre, at alle Mennefler maa omvende sig. Og han kaldte paa vor Fader Adam ved sin egen Røst, sigende: . . . „Dersom Du vil vende Dig til mig og lytte til min Røst, og tro og omvende Dig fra alle Overtrædelser, og blive døbt i min enbaarne Søns Navn, han, som er fuld af Naade og Sandhed, hvilken er Jesus Kristus, det eneste Navn, der skal gives under Himme-len, ved hvilket Salighed skal komme til Menneflenes Børn, da skal Du annamme den Helligaands Gave." (Moses Bog 6 : 50—52.)

Enok forkyndte dette Evangelium og døbte de angergivne troende, og Noa, retteligt bemyndiget dertil, udførte en lignende evangelisk Gerning. Vi læser i det ottende Kapitel:

„Og det skete, at Noa vedblev at prædike for Folket, sigende: Lytter og giver Agt paa mine Ord. Tror og omvender Eder fra Eders Synder og bliver døbt i Jesu Kristi, Guds Søns Navn, ligesom Eders Fædre gjorde, og I skulle annamme den Helligaand, saa at I kunne faa alle Ting aabenbarede; og dersom I ikke gøre dette, vil Vandfloden komme over Eder. Desuagtet hørte de ikke." (23. og 24. Vers.)

Saaledes var Evangeliets Ordinaner kendte og administrerede fra Adams Tid af til Syndflodens Dage, hvilken Syndflod netop kom over Menneflene paa Grund af deres Vantrø og Apostasi.

I det nye Testament læser vi, at Abraham var bekendt med Evangeliet, og at de, som tror Evangeliet, velsignes sammen med den troende Abraham og bliver regnede som Abrahams Børn. (Læs Gal. 3 : 6—18.)

Gennem Profeten Joseph Smith har vi modtaget en fuldstændigere Beretning angaaende Jehovas Løfte til Abraham. Vi læser i Abrahams Bog:

„Og jeg vil velsigne dem (Jordens Nationer) formedelst dit Navn, thi saa mange, som annamme dette Evangelium, skulle kaldes efter dit Navn; og de skulle blive regnede blandt din Sæd og skulle staa op og velsigne Dig som deres Fader.

Og jeg vil velsigne dem, som velsigne Dig, og . . . i Dig (det vil sige, gennem dit Præstedømme) og i din Sæd . . . skulle alle Jordens Slægter blive velsignede, hvilke ere Frelsens Betsignelser, ja, det evige Livs Betsignelser.“ („Den kostelige Perle“; Abrahams Bog 2 : 10—11.)

Da Abrahams Efterkommere blev syndefulde, gav Herren til Israelliterne de Love, hvilke i flere Henseender var moraliske Tvangsbestemmelser, eftersom Israelliterne ikke vilde adlyde Evangeliets frigørende og saliggørende Principer, der forud havde været forkyndt for dem, og som senere, da Kristus kom til Jorden, blev forkyndt for dem. Efter Apostlenes evangeliske Administration blev Verden igen formørket, men i vor Tid er Evangeliet gengivet til Jorden med alle de Gaver, Kræfter og Betsignelser, som var knyttede til Evangeliet i fordums Dage. Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige forkynder disse glædelige Tidender til Verden. Evangeliet, vi forkynder, er ikke et nyt, forvendt Evangelium, men er Jesu Kristi sande Evangelium, der er gengivet til Jorden i Henhold til Profetierne. Det er Evangeliet, der var prædiket til Adam, og af ham, og af Enok, Noa, Abraham og mangfoldige andre Guds Mænd, som prædikede Saliggørelsens Evangelium fordum og administrerede dets Ordinanncer. Det er det Evangelium, som Frelseren selv og hans Apostle belærte Menneskene om i fordums Dage. Det er det evige Evangelium, der er gengivet til Jorden, for at Forberedelserne kan blive gjorte til Jesu Kristi anden og herlige Tilkommelse.

Foraarskonferencen i Bergen.

Foraarskonferencen i Bergen afholdtes i Lokalet i Basterelvgaden og tog sin Begyndelse Lørdag Aften den 4. Maj Kl. 8,30 under Konferencepræsident Cephus E. Andersens Ledelse.

Begyndelsesmødet aabnedes med Afhyngelse af Sangen: „Utter kraftig saltes Jorden“ og Bøn af Br. Carl W. Hagberg, og fortsattes med Sangen: „Kom alle I Guds Mænd“, hvorefter Konferencepræsidenten bød Forsamlingen velkommen. Han udtalte sin Glæde over, at mange Søskende fra Stavanger og Haugesund Grene var tilstede ved Konferencen. Han nedbad Guds Betsignelse over de, som skulde tale ved Møderne, og over alle de fremmødte. De forfællelige Grensforstandere afgav deres Rapporter. Forstanderen for Stavanger Gren, Eldste Johan Nygaard, afgav Rapport for denne Gren samt bragte Hilsen fra Søskende i Grenen. Det fremgik af Rapporten, at Grenen var i god Stand; det

var gaaet langt bedre, end han havde ventet, takket være Søstendes Flid og Opofrelse. Rapporten for Aalesunds Gren afgaves af Ældste Johan Jensen, der virker som Missionær i Grenen. Han var glad ved at kunne sige, at Søstende i Grenen var flittige til at besøge Møderne, endskønt de manglede baade Sangkor og Organist. Der sporedes Fremgang i forskellige Retninger. Han følte sig glad og lykkelig ved at virke for Kristi sande, gengivne Evangeliums Udbredelse. Konferencepræsident Cephus E. Andersen afgav derpaa Rapport for Bergens Gren. Han var glad ved at kunne sige, at de fleste Søstende i Grenen udviste Ridskærhed i Opfyldelsen af de fælles kirkelige Pligter. Gud var mægtig til at hjælpe os fremad, om vi blot satte vor Lid til ham. Til Afvæksling blev Sangen: „Jeg føler nu en Glæde“, aflungen, hvorefter Konferencepræsidenten fra Kristiania Konference, John J. Blomman, der var tilstede efter Anmodning fra Missionspræsident Hans J. Christiansen og fungerede i Stedet for ham, da han ikke selv kunde komme tilstede, talte til Forsamlingen. Han bragte Hilsen fra Missionspræsidenten, der var bedrøvet over ikke at kunne være tilstede. Præsident Blomman bragte ogsaa Hilsen fra de Hellige i Kristiania, Trondhjem og Aalesund. Selv var han glad ved at kunne mødes med Søstende og med Kirkens Venner i Bergen. Han formanede Søstende til at være fordragelige overfor anderledes troende. Vi burde sætte stor Pris paa dem, der var venligsinde mod os, om end de ikke endnu ønskede at forene sig med Kirken ved Daab; saadanne tager os i Forsvar, naar andre taler ondt om os. Ved at Kirkens Medlemmer udviser Fordragelighed, bliver vore Medmennesker saa meget snarere overbeviste om Sandheden af Evangeliet, vi forkynnder. Ungen har en saa udmærket Organisation og Ledelse, som de Sidste-Dages Hellige; og de underordner sig Lovene og deres Haandhævere. Det gjaldt om, at vi levede saaledes, at Herren kunde tildele os sin Aands Kraft og benytte os i sin Tjeneste. Mødet sluttede med Afsyngelse af Sangen: „Hav Tak for Profeten, Du sendte.“ Taksigelse af Broder Carl Olsen fra Stavanger.

Søndagsskole-Konferencen.

Søndagsskolen afholdt sin Konference Søndag Formiddag Kl. 10,30. Den aabnedes med Sangen: „Kære Barn, din Gud er nær Dig“, og Bøn af Peder Totland, hvorefter Sangen: „O Gud, jeg sov saa trygkelig“, blev sunget. Konferencepræsident Cephus E. Andersen bød Forsamlingen velkommen, hvorefter Forstanderne for de forskellige Grenes Søndagsskoler afgav deres Rapporter. Ældste Johan Jensen rapporterede for Aalesunds Gren. Der var ingen Søndagsskole i Grenen, da han kom derop, men han havde forsøgt at samle de smaa. Der var kun saa Børn i Skolen endnu, men han haabede paa Fremgang. Ældste Andreas Birkeland rapporterede for Haugefunds Søndagsskole, Ældste Johan Nygaard for Stavanger Søndagsskole, samt Ældste Oluf Karlsen for Bergens. Det fremgik af Rapporterne, at Skolerne gjorde Fremgang. Det foresloges, at de forskellige Søndagsskoler blev opretholdt som for nærbærende organiseret, osv., hvilket Forslag enstemmig blev vedtagne. Sangen: „J vort elskte Deseret“, blev sunget, hvorefter Pro-

grammet blev udført, ledet af Ældste Oluf Karlsen, og bestod af Fremfigelsen af Striftsteder, Prolog af lille Søster Marta Gundersen, Dialog af ældre Børn, Sang og Deklamation, samt Sang af et Barnekor. Et kort Resumé af den theologiske Klasse's Studium blev givet ved Ældste Andreas Fosse. Konferencepræsident Cephus E. Andersen gjorde nogle Bemærkninger og overlod derpaa Tiden til Præsident John J. Blomman fra Kristiania, der udtrykte sin Tilfredshed med det udførte Program. Han spurgte, om der kunde tænkes større Glæde i Henseende til Søndagsskolearbejdet end at høre de smaa klare saa godt for sig. Frugten af Søndagsskolens Undervisning vil maasse for det meste ikke være meget synlig med det samme, men en Gang vil den vise sig, thi det evangeliske Arbejde, der bliver udført i Søndagsskolen, vil i Fremtidens Dage bære herlig Frugt. Ingen skulde tabe Modet, thi Guds Velsignelse vil følge enhver trofast Arbejder. Mødet sluttede med Aflyngelse af Sangen: „Der er Skønhed her paa Jord“, og Taksigelse af Broder Arthur Bjørndal.

Eftermiddagsmødet Kl. 3.

Mødet begyndte med Aflyngelsen af Sangen: „Guds Land som en Tid nu begynder at lue“, og Bøn af Ældste Oluf Karlsen. Sangen: „Fra Himlens høje Hvælv“, blev sunget, hvorefter Konferencepræsident Cephus E. Andersen bød Forsamlingen velkommen.

Forstanderen for Haugefunds Gren, Ældste Andreas Birkeland, som ikke havde Lejlighed til at være tilstede ved Rapportmødet Lørdag Aften, afgav Rapport fra denne Gren. Denne Gren var lille, men dens Medlemmer gjorde Fremskridt, fordi de søgte trofast at opfylde deres Pligter. Han var glad ved at være en Sidste-Dages Hellig og havde set Herrens Velsignelse hvile over enhver, der efter Evne søgte at gøre hans Villie. Ældste Johan Nygaard bar derpaa sit Vidnesbyrd og gjorde nogle Bemærkninger om Forstellen mellem Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige og de øvrige Samfund; han paapegede Nødvendigheden af, at Menneskene levede i Harmoni med Bibelens Lære for at kunne anerkendes af Gud. Sangen: „I Osten stiger Solen op“, blev sunget, hvorefter Missionær Johan Jensen bar sit Vidnesbyrd og talte i korte Træk om Menneskets Jordelivs store Betydning. Vi burde være overordentlig taknemmelige for, at Kristi sande Evangelium er gengivet til Jorden; thi det giver os fuld Kendskab til alt, som er nødvendigt til Salighed.

Kirkens Generalautoriteter, Missionsautoriteterne og Konferencens Præsident foresloges til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner. Forslagene blev enstemmig vedtagne. Præsidenten foreslog de forskellige Embedsmænd i Konferencens Grene til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner, som følger: Forstander for Bergens Gren, Ældste Oluf K. Karlsen; Forstander for Alesunds Gren, Niels Anderson, og Missionær Johan Jensen; Forstander for Haugefunds Gren, Andreas Birkeland, samt Forstander for Stavanger Gren, Ældste Johan Nygaard. Alle Forslag blev enstemmig vedtagne; ligeledes blev de stillede Forslag om Indsættelsen i kirkelige Stillinger af nogle unge Brødre i Stavanger og Haugefunds

Grene vedtagne. Præsidenten bad de Hellige støtte disse Brødre paa alle Maader, ikke mindst ved at være tilstede ved Møderne. Det var af største Bigtighed, at alle Kirkens Medlemmer retter sig efter de Brødre, som er indsatte til at lede Menigheden; om ikke, da vil det ikke være til Nytte for Menighedens Medlemmer, hvad der udrettes; og de lokale Brødres Raad maa lige saa vel følges som Missionsærbnes fra Zion. Mødet sluttedes med Afhyngelse af Sangen: „Pris Gud, fra hvem hvert Gode kom“, og Talsigelse af Anton Birkeland.

(Fortsættes.)

Levnedsmiddel-Forholdene under Krigen.

To Repræsentanter for Stockholms Folkeernæringsraad har foretaget en Rejse til Danmark og Holland for at studere derværende Foranstaltninger til Lettelse af Dyrktiden.

De har erklæret, at man angaaende Levnedsmiddel-Forholdene i de nævnte Lande kan sige, at Danmark er det bedst stillede af alle Lande i Europa. Ogsaa Holland havde det betydeligt bedre end Sverige.

Dødsfald.

Kunstmaler Danquart Anthon Weggeland døde i Salt Lake City den 2. Juni 1918. Han var sødt i Kristiania, Norge, den 31. Marts 1827 og var saaledes over 91 Aar ved sin Død. I tyve Aars Alderen rejste han til København, hvor han studerede ved Kunstakademiet. I 34 Aars Alderen kom han til Amerika. Allerede i 1862 kom han til Utah og blev af Præsident Brigham Young beklædet til at medvirke ved den kunstneriske Udbyrdelse af det den Gang ny Salt Lake Teater, som Kirken havde bygget. Hans Malerier findes i mange Hjem og offentlige Bygninger i Utah, og han er bleven betegnet som „Kunstens Fader“ i Utah. Weggeland havde forøvrigt en alsidig Dannelse og opfyldte punktlig sine kirkelige Pligter. Han var af en mild og venlig Natur. Hans Hustru og fire af ni Børn efterlever ham.

Begravelsen fandt Sted fra andet Ward under stor Deltagelse af Slægt og Venner.

Indhold:

Børns Stilling efter Døden og ved Opstandelsen. (Tale af Præsident Joseph F. Smith.)	257	Nogle Betragtninger vedrørende Jesu Kristi Evangelium (Af Dr. James E. Talmage.)	267
Tankeklarhed. (Af Niels F. Green.)	263	Foraarskonferencen i Bergen . . .	269
Redaktionelt:		Levnedsmiddel-Forholdene under Krigen	272
Omvendelsens Evangelium (Af Præs. Hans F. Christensen.)	264	Dødsfald	272
Efteraarskonferencerne i Norge . .	266		

Udgivet og forlagt af H. J. Christensen, Korsgade 11, København K.

Trykt hos F. G. Bording (B. Petersen).